

PEAPIISKOPI LÄKITUS

Kristuse ülestõusmise pühal, 5. aprillil 2026

Kristuse ülestõusmine surnuist seisab kogu kristliku usu keskmes. Apostel Paulus väljendab seda väga ühemõtteliselt: „Kui aga Kristust ei ole üles äratatud, siis on teie usk tühine.“ (1Kr 15:17) See mõte juhatab meid ülestõusmispüha tuumani. Kristuse ülestõusmise püha ei ole lihtsalt üks ammune rahvakalendri tähtpäev, mille taustal on legendilaadne lugu mõnest ammusurnud pühakust. Ülestõusmispüha tähistab 2000 aasta tagust sündmust elava Jumala tegudest, millel püsib kogu Kristuse kiriku kuulutus, kristlaste lootus ja meie elu igavikuline tähendus.

Seepärast ei tähenda ülestõusmispüha meie jaoks kõigest kevadise valguse ja taastärkava looduse ringkäigu jätkumist. Meie meeli köidab enim ülestõusmishommiku vapustav tõsiasi – haud ega surm ei suutnud Jeesust vangistada, vaid Jumal äratas oma Poja surnuist üles. Selle sündmuse kaudu muutus kogu inimkonna – ka sinu ja minu – käekäik ja tulevik.

Nõnda ei kuulutata ülestõusmispühal kirikus ainult seda, mis sündis kord Jeruusalemma lähedal kaljuhauas, vaid ka seda, mis puudutab meid kõiki. Tänu Kristuse ülestõusmisele ei jää patt viimsena kehtivaks tõeks inimese kohta ning ka surmal ei ole viimasena valitsevat sõna elu üle. Meeleheide ja lootusetus ei ole meie lõplik saatus.

Meine kaasaeg on täis ärevust, rahutust, ebakindlust ja kartust. Kõik see, mis toimub kodus või võõrsil, idas või läänes, lõunas või põhjas, tekitab pigem rahutust kui rahu, rohkem ebakindlust kui turvatunnet. Me võime paista väliselt tugevad, aga sisemiselt oleme kõik haprad ja ärevusest väsinud. Meie silme alt käib iga päev läbi rohkelt teavet, kuid selle müra keskel on vähe seda, mis annaks lootust. Just sellesse maailma tungib ülestõusmispüha sõnum nagu tumedast äikesepilvest läbi murdev valgusekiir oma muutumatus väes: „Kristus on üles tõusnud! Tõesti ta on üles tõusnud! Halleluuja!“

Kristuse ülestõusmise püha tuletab meile igal kevadel meelde, et seal, kus inimene võib lüüa käega, kaotada lootuse ja anda alla, näeb Jumal suurt algust. Seal, kus inimene jõuab tupikusse ega näe enam edasiteed, avab Jumal talle ukse. Seal, kus meie sõnad katkevad või lõppevad, hakkab Jumal kõnelema oma Sõna kaudu. Ülestõusnud Kristus kingib kõigile, kes tema ülestõusmisse usuvad, lootuse igaveseks eluks.

Paulus kirjutab: „Nüüd aga on Kristus üles äratatud surnuist, uudseviljana magamaläinutest. Et surm on tulnud inimese kaudu, siis tuleb ka surnute ülestõusmine inimese kaudu; sest nõnda nagu kõik inimesed surevad Aadamas, nõnda tehakse ka kõik elavaks Kristuses.“ (1Kr 15:20–22) Kirik ja üksikult igaüks meist peame olema julged kuulutama seda sõnumit ka siis, kui maailm kahtleb ülestõusmise sõnumis või pilkab meie kristlikku usku. Kristlastena me ei alistu lootusetusele ega lepi mõttega, et kurjusel ja surmal on viimane sõna.

Kõikjal seal, kus maailm näeb hauakivi, kuulutab kirik evangeeliumi hauasuu eest ära veeretatud kivist ja Kristusest, kes on üles tõusnud surnuist. Kristlastena on meie ülesanne olla lootuse tunnustajad, kes rusutud inimestele räägivad lohutusest, rahututele südametele kõnelevad rahust ning eksinud hingedele kuulutavad Jumala armu ja andeksandmist.

Soovin, et rahu, rõõm ja lootus ülestõusnud Issandast täidaksid meie kirikud, kodud ja südamed!

Urmas Viilma

+ Urmas Viilma